

Arrest

nr. 51 096 van 10 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine met vaste verblijfplaats in Osmanyurt, Dagestan.

U werkte sinds begin januari 2010 als taxichauffeur.

Op 25 januari 2010 haalde u een klant op aan de sporthal die naar Lenin-aul wilde vervoerd worden. Onderweg, net buiten Khasavyurt, werd u voor controle tegengehouden door OMON-medewerkers en verkeerspolitie. Bij het controleren van uw wagen door de OMON-medewerkers werd gevraagd de tas te openen die zich in uw koffer bevond. Aangezien het uw sporttas niet was, verwees u hen door naar uw klant. Deze ontkende dat het zijn tas was. Toen de sporttas werd opengemaakt door de OMON-medewerkers, werd hierin een wapen ontdekt, granaten, munitie en een bivakmuts. U en uw klant werden meegenomen naar een gebouw, waar u werd ondervraagd en mishandeld. Er werd geëist dat u zou bekennen dat de sporttas uw bezit was. Na tweeënhalve dag werd u vrijgekocht door uw vader. Uw

paspoort werd echter ingehouden. Omdat u er fysiek slecht aan toe was, bracht uw oom u de volgende dag naar Gudermes, waar u in het ziekenhuis opgenomen werd. Men stelde vast dat uw schouder gebroken was.

Op 2 februari 2010 kregen uw ouders en uw echtgenote bezoek van OMON-medewerkers en de wijkagent. Uw vader en uw vrouw werden bedreigd met wapens. Er werd hen gevraagd waar u zich bevond. Het paspoort van uw echtgenote, S. A. (...) (OV 6.608.194), werd in beslag genomen. Toen uw vader hoorde dat er een politieagent vermoord werd met het wapen dat zich in de sporttas bevond, kreeg hij een hartaanval.

U verbleef tot eind maart 2010 in Gudermes.

Op 31 maart 2010 keerde u terug naar Khasavyurt, waar u uw echtgenote aan het busstation ontmoette en samen met uw gezin met de bus naar Moskou vertrok. Vanuit Moskou werd u via Oekraïne met valse Litouwse paspoorten naar België vervoerd.

Op 6 april 2010 vroeg u asiel aan in België.

U bent niet in het bezit van een Russisch paspoort.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u er door de Russische autoriteiten van beschuldigd werd in het bezit te zijn geweest van een wapen dat gebruikt werd bij de moord op een politieagent in Dagestan. Op basis van uw verklaringen moet echter vastgesteld worden dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken.

Vooreerst dient er immers op gewezen te worden dat u geen overtuigingsstukken kan aanbrengen die staven dat u in de Russische Federatie dergelijke problemen kende.

Het enige document dat u neerlegde tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal aangaande uw problemen is een röntgenfoto van uw schouder.

Alhoewel u verklaarde dat deze foto gemaakt werd in een ziekenhuis in Gudermes op 29 januari 2010, kan behalve uw achternaam en geboortedatum nergens uit de informatie die deze röntgenfoto bevat enig concreet verband afgeleid worden met de problemen die u beweerde gekend te hebben.

Zo kan uit de informatie op de röntgenfoto niet opgemaakt worden waar of in welke omstandigheden ze gemaakt werd. Ook wat betreft de datum kon u, geconfronteerd met de eerder onleesbare handgeschreven datum en de cijfers die op de foto geprint staan (290509 22993), geen duidelijkheid scheppen en opperde u dat het “machien” misschien niet juist had geprint (CGVS p.10).

Gezien de vage uitleg die u hieromtrent geeft en het ontbreken van concrete informatie op de röntgenfoto zelf, kan dit document bezwaarlijk als tastbaar bewijs beschouwd worden van de door u aangehaalde problemen.

Andere medische documenten omtrent uw ziekenhuisverblijf of in verband met de opgelopen letsels tijdens uw detentie in Khasavyurt zou u volgens uw verklaringen nooit gekregen hebben omdat niemand mocht weten waarom u daar in behandeling was en u er derhalve ook nooit iemand vertelde wat u overkomen was (CGVS p.4).

U kon verder geen enkel mogelijk bewijsstuk neerleggen in verband met de door u aangehaalde vervolgingsproblemen, noch inzake uw arrestatie, uw detentie of in verband met het feit dat men naar u op zoek zou zijn. U verklaarde nooit officieel opgeroepen te zijn geweest en nooit een convocatie ontvangen te hebben (CGVS p.11).

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat u zich bijzonder weinig moeite en interesse hebt getroost om uw zaak verder te onderzoeken en eventuele bescherming te zoeken in uw eigen land, wat nochtans van een asielzoeker verwacht mag worden.

Zo kan uit uw verklaringen opgemaakt worden dat u niet weet wat er precies gebeurde met de man die samen met u werd gearresteerd en wiens wapen volgens uw verklaringen gebruikt zou zijn om een moord te plegen (CGVS p.9). U kan evenmin antwoorden op de vraag waar en wanneer die politieagent juist werd vermoord met het wapen dat zich in uw wagen bevond (CGVS p.5).

U had naar eigen zeggen niet geïnformeerd naar deze zaken omdat u niet meer thuis bent geweest (CGVS p.5).

Uw vader zou zich volgens u wel geïnformeerd hebben, maar op de vraag wat hij dan precies ondernomen had, kon u niet antwoorden omdat hij u dat niet verteld had.

U vroeg er verder ook niet naar omdat dat volgens u niet de gewoonte is: “als je vader het niet zegt, vraag je er niet naar” (CGVS p.10), wat bezwaarlijk als afdoende uitleg aanvaard kan worden voor het feit dat u verder zelf geen moeite hebt gedaan.

Voorts had u er ook geen idee van of er een rechtszaak tegen u liep. Volgens u zou er wel een onderzoek geweest zijn, maar dat wist u niet zeker. Ze zouden het u nooit gezegd hebben en u verklaarde er ook nooit naar gevraagd te hebben (CGVS p.2).

Een dergelijk manifest gebrek aan interesse en initiatief om informatie te bekomen omtrent uw eventuele vervolgingsprobleem is niet aannemelijk te noemen indien u effectief een gegronde en actuele vrees voor vervolging zou koesteren.

Gezien de ernst van de situatie en het feit dat u hierdoor volgens uw verklaringen vals beschuldigd en mishandeld werd, mag van u redelijkerwijs toch verwacht worden dat u navraag zou doen en zou proberen de zaak uit te klaren met het oog op uw verdediging en een eventuele vraag naar bescherming in uw eigen land, alvorens internationale bescherming te zoeken.

Uw gebrek aan initiatief en interesse omtrent uw problemen wordt overigens verder benadrukt door het feit dat u, ook toen u hier in België vernam dat er nog "iemand" zou zijn langsgeweest bij u thuis en dat die persoon naar u gevraagd zou hebben, geen moeite hebt gedaan om navraag te doen over het hoe, wie en waarom van dit bezoek, omdat de mogelijkheid kon bestaan dat uw telefoonlijn afgeluisterd werd en u niet wilde dat uw ouders extra problemen zouden krijgen (CGVS p.1-2).

Voorts kan vastgesteld worden dat u noch uw echtgenote ter staving van uw asielaanvraag een binnenlands Russisch paspoort of een internationaal paspoort konden voorleggen.

U verklaarde dat uw Russisch paspoort werd ingehouden bij uw vrijlating en dat u het niet meer hebt teruggekregen (CGVS p.5).

U zou er ook niet meer naar gevraagd hebben "omdat u geen zin had" om het terug te vragen, omdat uw gezondheid slecht was en u zich in Gudermes bevond (CGVS p.5).

Ook het paspoort van uw echtgenote zou volgens jullie verklaringen afgenomen geweest zijn bij een bezoek van OMON-medewerkers en de wijkagent (CGVS p.).

U stelde dat uw vader vervolgens voor jullie een Litouws paspoort liet aanmaken om naar België te kunnen reizen, maar dat u dit nooit gezien hebt (CGVS p.3).

In verband met het niet kunnen voorleggen van jullie paspoorten moet echter gewezen worden op het feit dat dit uw algehele geloofwaardigheid verder in het gedrang brengt.

Deze documenten zijn immers van belang voor de beoordeling van de waarachtigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en van de reële mogelijkheid tot vestiging in de Russische Federatie. Door het ontbreken van jullie binnenlandse paspoorten kan er immers geen uitsluitend gegeven worden over waar u binnen de Russische Federatie uw laatste registratieadres heeft gehad, waar u voor uw vertrek naar België verbleven heeft (zo verklaarde u van 2007 tot eind 2009 in de provincie Tjumen in het noorden van Rusland te hebben gewoond en gewerkt - vragenlijst CGVS, 2.10b en CGVS, p. 7) en of u de mogelijkheid had om in een derde land op een legale manier te verblijven.

Bovendien moet opgemerkt worden dat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute.

Zo zou u volgens eigen zeggen tijdens uw gehele reis vanuit Dagestan tot in België geen enkele keer persoonlijk gecontroleerd zijn geweest.

Op de vraag welke naam op het Litouws paspoort stond dat er voor u werd aangemaakt voor deze reis en voor welke persoon u zich tijdens eventuele controles onderweg zou moeten uitgeven, moest u het antwoord schuldig blijven.

Meer nog, u beweerde dat de personen die vooraan zaten, vermoedelijk Oekraïners, deze paspoorten bij zich hielden en ze bij controles aan de betrokken personen toonden (CGVS p.6).

Deze verklaringen zijn echter niet aannemelijk.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kon geven over de identiteitsgegevens in uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokelaar/chauffeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte zou gebracht hebben van deze voor jullie gebruikte identiteitsgegevens.

Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig.

Gelet op het geheel van voorafgaande vaststellingen kan in uw hoofde dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

Bijkomend dient gesteld dat, wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere

Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw geboorteakte, de geboorteakte van uw echtgenote en van uw kinderen, uw rijbewijs en uw huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. De röntgenfoto die u neerlegde op het Commissariaat-generaal werd vooraf reeds besproken en kan bovenstaande conclusie evenmin wijzigen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, S. A. (...) (OV 6.608.194), besloten werd tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 25 juni 2010 aan dat de motivering van de beslissing van de commissaris-generaal geen steek houdt en minstens getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier. Hij verwijst hierbij naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en naar artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker verklaart aangaande de bewijslast dat hij voorgebracht heeft wat hij had, namelijk een röntgenfoto en voegt eraan toe (zie het verzoekschrift, p. 2) dat *"Men kan nu éénmaal geen kopij van een strafdossier bekomen"*.

Hij wijst erop dat er in zijn verklaringen en die van zijn echtgenote geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld en voert aan dat *"volgens de gangbare rechtspraak en de doctrine"* een verklaring van een kandidaat-vluchteling als waar moet worden beschouwd wanneer er geen tegenindicaties zijn.

De stelling dat hij hulp moet zoeken in eigen land vindt verzoeker onrealistisch; hij laat gelden dat hij er beschouwd wordt als een rebel en overal in Dagestan problemen zal hebben; hij verklaart dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *"In tegenstelling met ons Belgisch democratisch principe van onschuld tot de schuld bewezen is, vertrekt men in Tsjetsjenië van schuld tot de onschuld bewezen is"*.

Verder verklaart verzoeker dat hij wél belangstelling heeft in zijn zaak in zijn land van herkomst, maar het nu éénmaal zo is dat hij geen bijkomende informatie kan bekomen.

Zo het mogelijk is dat de commissaris-generaal het paspoort belangrijk vindt, mag hem het volgens verzoeker niet ten kwade worden geduid wanneer hij dit paspoort niet kan voorleggen omdat het in beslag genomen is; het gebeurt volgens hem trouwens regelmatig dat paspoorten worden afgenomen.

Als de commissaris-generaal er in zijn beslissing op wijst dat er bij binnenkomst van Europa, strenge identiteitscontroles worden uitgevoerd, stelt verzoeker dat dit louter vermoedens zijn die geenszins bewezen zijn.

Tot slot stelt hij *"Dat de problemen in Dhagestan (sic) voor iedereen bekend zijn"* (zie het verzoekschrift, p. 5). Verzoeker stelt dat hij dan ook als *"politiek vluchteling"* erkend dient te worden.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg,

uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De stelling van verzoeker dat de motivering van de commissaris-generaal geen steek houdt en minstens getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier, is volgens de Raad, gelet op de wat sub 1.2. uiteengezet werd, onjuist. De commissaris-generaal heeft op omstandige wijze gemotiveerd waarom van verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd.

Immers, uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker bijzonder weinig moeite heeft genomen en weinig belangstelling heeft getoond om zijn zaak verder te onderzoeken en eventuele bescherming te zoeken in zijn eigen land, wat nochtans van een asielzoeker verwacht mag worden.

Bovendien kon verzoeker noch een intern, noch een internationaal paspoort voorleggen en heeft hierover bovendien bedenkelijke verklaringen afgelegd. Ook blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat aan de verklaringen van verzoeker inzake zijn vluchtroute, geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker gaat met de beweringen dat hij *“heeft gegeven wat hij had, nl. de röntgenfoto’s”*, en dat *“men kan nu éénmaal geen kopij van een strafdossier bekomen”*, volledig voorbij aan wat in de bestreden beslissing hieromtrent opgemerkt werd: *“Alhoewel u verklaarde dat deze foto gemaakt werd in een ziekenhuis in Gudermes op 29 januari 2010, kan behalve uw achternaam en geboortedatum nergens uit de informatie die deze röntgenfoto bevat enig concreet verband afgeleid worden met de problemen die u beweerde gekend te hebben. Zo kan uit de informatie op de röntgenfoto niet opgemaakt worden waar of in welke omstandigheden ze gemaakt werd. Ook wat betreft de datum kon u, geconfronteerd met de*

eerder onleesbare handgeschreven datum en de cijfers die op de foto geprint staan (290509 22993), geen duidelijkheid scheppen en opperde u dat het "machien" misschien niet juist had geprint (CGVS p.10)."

De Raad deelt dan ook het oordeel van de commissaris-generaal dat gezien de vage uitleg die verzoeker hieromtrent geeft en het ontbreken van concrete informatie op de röntgenfoto zelf, dit document bezwaarlijk als enig bewijs kan beschouwd worden van de door verzoeker aangehaalde problemen.

Verzoekers stelling dat *"volgens de gangbare rechtspraak en doctrine"* de verklaringen van een kandidaat-vluchteling als waar moet worden beschouwd wanneer er geen tegenindicaties zijn, wordt niet aangenomen. Immers, opdat de verklaringen een kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs zouden zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling, moeten deze, zoals hoger reeds werd opgemerkt, mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn en mogen er ook geen hiaten, vaagheden en ongerijmde wendingen in voorkomen, wat in casu niet het geval is.

De Raad wijst er ook op dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Immers, internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Zijn bewering dat dit onrealistisch is gezien men in Tsjetsjenië vertrekt van *"schuld tot de onschuld bewezen is"*, is een blote bewering die niet gestaafd wordt.

Uit de bestreden beslissing blijkt in dit verband dat verzoeker zich hiervoor bijzonder weinig moeite en interesse getroostte voor zijn zaak.

Dienaangaande wordt terecht gesteld dat: *"Daarnaast dient vastgesteld te worden dat u zich bijzonder weinig moeite en interesse hebt getroost om uw zaak verder te onderzoeken en eventuele bescherming te zoeken in uw eigen land, wat nochtans van een asielzoeker verwacht mag worden.*

Zo kan uit uw verklaringen opgemaakt worden dat u niet weet wat er precies gebeurde met de man die samen met u werd gearresteerd en wiens wapen volgens uw verklaringen gebruikt zou zijn om een moord te plegen (CGVS p.9). U kan evenmin antwoorden op de vraag waar en wanneer die politieagent juist werd vermoord met het wapen dat zich in uw wagen bevond (CGVS p.5).

U had naar eigen zeggen niet geïnformeerd naar deze zaken omdat u niet meer thuis bent geweest (CGVS p.5).

Uw vader zou zich volgens u wel geïnformeerd hebben, maar op de vraag wat hij dan precies ondernomen had, kon u niet antwoorden omdat hij u dat niet verteld had.

U vroeg er verder ook niet naar omdat dat volgens u niet de gewoonte is: "als je vader het niet zegt, vraag je er niet naar" (CGVS p.10), wat bezwaarlijk als afdoende uitleg aanvaard kan worden voor het feit dat u verder zelf geen moeite hebt gedaan.

Voorts had u er ook geen idee van of er een rechtszaak tegen u liep. Volgens u zou er wel een onderzoek geweest zijn, maar dat wist u niet zeker. Ze zouden het u nooit gezegd hebben en u verklaarde er ook nooit naar gevraagd te hebben (CGVS p.2).

Een dergelijk manifest gebrek aan interesse en initiatief om informatie te bekomen omtrent uw eventuele vervolgingsprobleem is niet aannemelijk te noemen indien u effectief een gegronde en actuele vrees voor vervolging zou koesteren."

De Raad wijst er ook op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij blijvend pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie in zijn land van zijn persoonlijke problemen.

Ook deze nalatigheid van verzoeker wijst duidelijk op een gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker en doet afbreuk aan de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging.

De Raad benadrukt overigens dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij een inspanning levert om inlichtingen over zijn situatie in zijn land van herkomst te bekomen.

Verzoekers verweer dat hij *"nu éénmaal geen bijkomende informatie kan bekomen"* (zie het verzoekschrift, p. 3), wordt niet aanvaard.

Verzoeker verklaarde inderdaad (zie verhoorverslag van 21 mei 2010, p. 1) dat hij zijn ouders ongeveer een keer per maand belt. Zijn verklaring dat *"onze telefoonlijn afgeluisterd kan worden"* (zie voormeld verhoorverslag, p. 2) is een enkele veronderstelling; zijn verklaring *"als je vader het niet zegt, vraag je er niet naar"* (zie voormeld verhoorverslag, p. 10), is een kortzichtige houding ten overstaan van de "realiteit" door verzoeker voorgehouden; beide beweringen kunnen niet als een deugdelijke uitleg aanvaard worden en keren zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker geeft als reden op voor de onmogelijkheid zijn paspoorten voor te leggen, het feit dat ze zouden in beslag zijn genomen, wat hem dus niet kwade geduid kan worden.

Nochtans blijkt uit zijn verklaringen dat hij niet eens de moeite gedaan heeft om deze terug te vragen, hij had er "geen zin in" (zie voormeld verhoorverslag, p. 5).

Dit ontbreken van "zin", van eigen initiatief om dergelijke wezenlijke documenten terug te vragen, kan hem wél worden aangerekend zodat zijn passiviteit betreffende het niet bijbrengen van deze paspoorten zijn geloofwaardigheid verder ten gronde richt. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt, zijn deze documenten immers van belang voor de beoordeling van de waarachtigheid van de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten en van de reële mogelijkheid tot vestiging in de Russische Federatie.

Door het ontbreken van de binnenlandse paspoorten van verzoekers kan er geen uitsluitel gegeven worden over de plaats waar verzoekers binnen de Russische Federatie hun registratieadres hebben gehad waar ze vóór hun vertrek naar België verbleven hebben en of verzoekers de mogelijkheid hadden om in een derde land op een legale manier te verblijven.

Aangaande verzoekers bewering dat de commissaris-generaal zich, wat betreft de strenge identiteitscontroles bij binnenkomst van Europa, baseert op vermoedens, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal zich heeft gesteund, niet op vermoedens zoals verzoeker poneert, maar op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst; deze informatie is opgenomen in het administratief dossier.

Deze informatie maakt de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn reisweg, leugenachtig.

De Raad is van oordeel dat hem geen wezenlijke elementen ontbreken om over het beroep te kunnen oordelen en besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers asielrelaas.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingdefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat een dergelijk ongeloofwaardig relaas niet in staat is om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a of b van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Met een algemene verwijzing als "*Dat de problemen in Dhagestan (sic) voor iedereen bekend zijn*", toont verzoeker niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Derhalve kan aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE